

Ferencz Győző

Egy kikerülhetetlen hibáról

A múltkonstrukció balladája

Lyányok s ifjak szívei

Összeillesztették a múltjukat,
Ahogy az történni szokott,
Aprólékosan egymás mellé raktak
Minden felbukkanó adatot.

Két megszállott detektív, lázas szenvedéllyel
Dolgoztak a közös ügyön,
Hogy alaposan megvizsgáljanak minden
Lehetséges változatot együtt és külön,

Izgatottan ellenőriztek újra meg újra
Minden jelentéktelen részletet,
Mert a látszólag összefüggéstelen eseményeknek is
Önmagukon túlmutató jelentőségük lehet.

Tisztázni kellett a közvetlen előzményeket,
És ez sem volt könnyű feladat,
Ki pillantotta meg először, mikor és hogyan
És melyikük szólította meg a másikat,

Szándékos volt-e a véletlen találkozás,
Tudta-e, amikor benyitott, hogy ott találja,
Nem lehetett elégszer felidézni, hogy az első
Érintésnek milyen volt a hatása.
Minden találékonyságukra szükségük volt,
És micsoda kimondhatatlan boldogság,
Amíg hosszú hónapokon át az összes egyezést
Gyerekkoruktól kezdve kidolgozták.

Valóságos ráismerés volt felfejteni a külön-évek
Láthatatlanul is összefonódó szálait,
Amelyeken érintkeztek, igen, üzentek egymásnak,
Ha jobban figyelnek, biztosan észreveszik,

Hiszen mindketten várták, s hogy nem figyeltek jobban,
Ez bizony néha egészen fájni is tudott.
Eltelt egy év is, de lehet, hogy több, mire hiánytalanul
Kitöltöttek minden hézagot.

Közben, ha kellett, átszerkesztettek, vagy ha úgy hozta
A szükség, akár újraírtak egész fejezeteket,
És nem törődtek különösebben vele, hogy hiába,
A történetben mindig újabb rés keletkezett,

Sietve betömték, és élvezték, hogy mennyire ügyesen
Elsimították nyomát, hogy nem maradt utána hiba, folt,
És már nemcsak a jelenük, hanem egész korábbi életük
Végül visszafelé is összeforrt.

Így hát zavarodottan nézték, miért nem ismernek magukra,
Mitől lett más tapintása a másik kezének,
Összeillesztett múltjukból hova indulnak megállíthatatlanul,
Szanaszét azok a szapora hajszálér-repedések.

Győző Ferencz

An unavoidable mistake *(a ballad on reassembling the past)*

Hearts youth has not abandoned

They got their pasts dovetailing
the way that people will,
scrutinised the details, set
the salient elements side by side.

Fanatical private investigators
combining their skills on a single case,
meticulous and obsessive, they scrutinised
an infinity of variants, alone, combined,

checked again and again the significant factors,
crazed with excitement, seeing that
apparently unconnected phenomena
can be crucial pointers to what lies beyond.

Simply shedding light on what
led up to this was no easy matter –
who looked round first, when, in what way,
whose lips uttered the first syllables,

what intentions might have lain behind
a seemingly casual encounter, whether or not
he knew he'd meet her there, how that
first touch, endlessly revisited, had felt.

Putting all of it together required
every shred of inventiveness they had
plus months of unspeakable happiness.
The whole thing started with their childhoods.

Like retracing something, disentangling
the invisible threads of years spent apart,
but yes, they overlapped, messages were exchanged,
with concentration it all comes back,

and each of them was waiting, it hurts so much
not to have noticed what was happening.
It took them at least a year
to fill in all the missing places.

Things got moved around in the process,
whole chapters even got rewritten,
no matter if to no avail,
the story kept developing new fissures

they filled up as fast as they were able.
What joy it gave them, smoothing out the traces
so no sign was left, the whole of their lives
a scar that had finally managed to heal.

The trouble was, they no longer recognised themselves.
The hands each touched felt different now.
Where would their dovetailing pasts take them?
Those multiple hairline cracks, running amok...

(Fordította: Christopher Whyte)

László Dániel: El Camino - képek a kiállításról

Győző Ferencz

O neizogibni napaki

Kako zakrpati preteklost (balada)

Varujejo me srca deklet in fantov

Kar je minilo, se razblinilo, razbilo,
vso preteklost, vsak podatek, ki sta ga kje našla,
zlepljala sta, poravnavala in spravljala v red,
drobec k drobcu, v sprimek, ki naj ne bi bil tujek.

Obsedenca, dva strastna detektiva,
sta si izbrala skupni cilj:
prebrskati do pičice natančno
to in ono, oglato in okroglo.

Še in še sta preiskovala vse od začetka pa do konca,
tudi mrvice, drobtine, in se zavedala,
da so lahko pomembne tudi
pozabljene, spregledane, zavržene reči.

Razložiti sta si morala, kako se je kaj
po vrsti zgodilo, kje je bilo, kaj je bilo,
kdo je bil prvi, ki je drugega opazil,
in kdo je koga prvi ogovoril.

Sta se srečala načrtno, po naključju?
Je vedel, ko je vstopal, da bo nanjo naletel za vrati?
In kako naj se spominjata oblakov, tega:
Kako je del prvi dotik, njun prvi stik?

Bila sta iznajdljiva, brez tega ne bi šlo,
in neizmerno srečna, ko sta po dolgih letih,
vse vegaste reči, od otroštva sém,
z roko v roki sestavila v eno.

Ko sta bila več let narazen, vsak zase, sta kar prežala
na nevidne nitke, po katerih so od njega k njej
in spet nazaj brzele misli, sporočila.
In če bolje bi pazila, bi gotovo opazila,

da z njimi, z vezmi, nista ravno skrbno ravnala,
in zato ju je kdaj tudi zadelo: zbolelo in bolelo.
In miniti je moralo kar celo leto, morda kaj več,
preden sta zadelala vse špranje, vsak zev.

Medtem pa sta, če je bilo treba in je tako nanesto,
preuredila vsa poglavja, to in ono pa na novo prepisala,
in to brez posebne nejevolje, navkljub spoznanju, da delata zaman,
da gradita zgodbe z novimi prepadi, s špranjami in zevi.

In tako sta raje znova pohitela in bila vesela,
da sta tudi slednje hibe do popolnosti zgladila, brez sledu spodila,
da so se rane, tele zdajšnje in one od takrat, raje celile,
postajale vse manjše, drobcene, neznatne.

Potem pa spet dva zbegana pogleda in vprašanja:
Kako da se ne prepoznavata? Zakaj se je dotik sprevrgel v gòl otip?
In kam drvijo celó razpoke tako brezumno na vse strani -
poravnane, zlepljene, neznatnejše od pajčevine.

(Fordította: Jože Hradil)

László Dániel: Muxiai temető 2010

